

PEDRO SÁNCHEZ, PRESIDENT DE L'ESPANYA QUE ENS ESCANYA

Si tot li surt bé, properament, Pedro Sánchez formarà govern amb Pablo Iglesias i amb el suport de partits perifèrics.

El futur president, conegut popularment per múltiples fans femenines com Pedro el Hermoso, ha esdevingut en els darrers mesos Pedro el Cruel pel seu afermat patriotisme espanyol i, amb el desig exacerbant d'oferir noves glòries a Espanya, vol fer unes noves i duríssimes lleis de l'embut amb un filtre cada cop més petit a fi de sotmetre els catalans, titllats de terroristes. Ell s'ha convertit en el policia dolent; serà Pablo Iglesias el policia bo de la nova caverna?

En Pedro Sánchez, també conegut com Pedro el Charlatán, és un gran dirigent del PSOE, d'esquerres i progressista i, alhora, polític singular que emula figures pàtries com Don Pelayo o el Cid Campeador així com altres dirigents. Tenen com a màximes "Todo por la Patria" o "Todo por la Pasta", ell té el gran principi de "Todo por conseguir el Poder".

Podrà mantenir Catalunya com a trofeu de guerra i camp de concentració? Ho té cada cop més difícil malgrat la seva perseverança i obstinació. Hem sabut darrerament que s'està buscant la vida per si falla en el seu afany presidencialista. D'amagatotis i sense que ho sàpiga ningú ha realitzat varies proves d'una nova professió. Així, a una popular cadena de televisió s'ha presentat per a vendre simpatia i una nova rentadora i a una altra cadena s'ha ofert per presentar uns calçotets i un vestit de bany de la nova marca "Niceboys". També ha estat fitxat per a exhibir-se en un famós gimnàs.

Per tant, els seus admiradors i admiradores no cal que pateixin perquè, encara que la jugada política li surti malament, ell, en Pedro, sempre tindrà una feina assegurada.

EL CONVIDAT

EL NEN DE L'EXORCISTA

En Gabriel Rufián, en contra del que es comenta, no té cara de nen. És un nen. Grassonet, ulls entremaliats, somriure foteta i una panxolina que t'agafen ganes de fer-li "rin". Apart d'això, és polític i d'Esquerra Republicana, amb la qual cosa ja te'l veus a Parvulari.

En Rufián, té bones dots d'orador. Si se l'entengués seria fantàstic, però el que realment domina és el llenguatge no verbal. Gestualitat, cares, ganyotes... és com un mim, dins la gàbia parlamentària.

Quan s'enfada, "fa morros", quan es cansa, deixa anar les espatlles contra la cadira de l'ascó, quan està content, se li tanquen els ulls i els llavis se li apripen en un somriure entremaliat.

Ara però que s'ha d'empassar les converses prèvies a un acord amb el PSOE, l'oratória, la mímica i diríem que fins i tot la pixera, se li han

escapat. De moment evita parlar (¿què es pot dir sense fer el ridícul?), però no pot fer-se invisible i el seu cos evidencia un malestar còsmic. Tot ell és un garbuix orgànic. Com si estés endimoniàt.

Creiem de justícia plànyer el paperot que ha de fer Rufián. Si de veritat sent els colors del republicanisme, perquè l'han fotut en un merder del que sortirà esquixat, i si feia teatre, perquè li han donat un paper ben galdós i no el tornaran a contractar. En tot cas, hem perdut un bon republicà, o un bon actor.